

си, хайде намѣрете рибята глава и ми я донесете!“ И тѣ почнали да ходятъ като у дома си. Само бѣдното патенце, което се излупило по-късно и било толкосъ грозно, всички го кълвали, блѣскали и осипвали съ подигравки.

— То е голѣмо и страшно! — викали всички, а пуякътъ, който се билъ родилъ съ шпори на краката и си мислѣлъ, че е импаторъ, се надулъ и като нѣкой корабъ полетѣлъ къмъ патенцето, погледналъ го и много сърдито закрѣхалъ, цѣлиятъ му гребенъ се налѣлъ съ кръвь. Бѣдното патенце просто не знаело, какво да прави и дѣ да се дѣне.

Тѣй се изминалъ първия день, но послѣ станало още по-злѣ. Всички гонели бѣдното пате, даже братята и сестритѣ му сърдито му говорѣли: „По-добрѣ котка да те е изѣла, грозотию!“ — а майка му притуряла: „Очитѣ ми да не сж те виждали!“ Патицитѣ го кълвали, кокошкитѣ го щипали, а момиченцето, което хранѣло пгицитѣ, го тикало съ кракъ.

Не изтърпѣло патенцето, избѣгало изъ двора прѣзъ оградата! Малкитѣ птички изплашени припнали изъ гжстака. „Тѣ се изплашиха отъ мене; — ахъ какъвъ безобразенъ съмъ азъ!“ помисли си патенцето и трѣгна съ затворени очи понататкъ. То стигнало до едно блато, дѣто живѣели диви патици. Изморено и опечалено то прѣспало тукъ цѣлата нощъ.

Сутринъта патицитѣ излѣзли отъ гнѣздата си и видѣли новия си другаръ.

— Кой си ти? — попитали го тѣ, а патенцето се въртѣло, кланѣло се на вси страни, както умѣло.

Два дни прѣкарало то въ блатото. На третия, день дошли два диви гжсака. Тѣ били много млади затова се държели горделиво, горделиво.